

det, der her kræves, og det Krav, der blev stillet fra de arbejdsløses Side. Det havde jeg ikke ventet, at denne Sammenstilling skulde blive gjort, thi det ærede Medlem var fuldstændig enig med mig i, hvad der skete i det Forhold den Gang. Men Sammenstillingen passer jo heller ikke; thi medens Sparekassens Interessenter kun have at henvende sig til Staten om Hjælp og Støtte, saa var det dog Tilfældet med de arbejdsløse, at de ikke alene var henviste til Staten, men ogsaa til Kommunen, hvor de rettelig høre hjemme; thi det er Kommunernes Pligt under vanskelige Forhold, ogsaa under Arbejdsløshed, at sørge for, at der er Midler til Raadighed til at afhjælpe de Savn, der maatte vise sig at være til Stede. Det ærede 5te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) udtalte endvidere sin Betænkelighed ved, at man i Forslaget foreslog at nedskrive Sparernes Indskudskapital med 25 pCt., uden at man har en almindelig Retsregel derfor. Jeg har haft lignende Betænkeligheder som det ærede Medlem — her er jeg enig med ham — og har derfor i det andet Ting foreslaaet et Tillæg til Sparekasseloven, indeholdende en almindelig Retsregel, hvorefter man kunde gaa. Men Folketinget har ikke ment det nødvendigt at give en saadan almindelig Retsregel, da dette her var et saa ekstraordinært Tilfælde, at man mente, at man uden at have en almindelig Retsregel i Lovgivningen kunde nedskrive de 25 pCt. ved denne Lov. Ja, jeg ser, at et æret juridisk Medlem (Goos) ryster paa Hovedet, jeg ved meget vel, at den juridiske Verden nærer Betænkelighed derved, men det forekommer mig, at det er en teoretisk Betragtning; thi det skulde dog være mærkeligt, naar man tilbyder Interessenterne i Sparekassen, at de maa slippe med en Nedskrivning af 25 pCt. af den indskudte Kapital, om de saa ikke vilde finde, at det var et godt Tilbud, naar de se, at hvis de ikke gøre det, risikere de at tabe maaske 50 pCt. I Virkeligheden forekommer det mig, at det er — jeg vil nødig bruge et stødende Udtryk — Juristeri at hænge sig i det. Jeg er ikke Jurist selv og kan ikke dømme i dette Forhold paa afgørende Maade, men jeg har ment, at naar Rigsdagens to Afdelinger var enige om, at denne Sag kunde ordnes paa den her foreslaaede Maade, kunde det gaa, uden at man havde en almindelig Lovhjemmel at gaa efter, som man har med Hensyn til Spørgsmaalet om Tvangsakkord, og naar der er Tale om et Livsforsikrings-

selskab, naar det er insolvent. Jeg takker det ærede 12te kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) for det varme Indlæg, han gav i denne Sag, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er den billigste Maade, den, der gaar ud paa at genrejse Sparekassen; der risikeres mindst for Befolkningen, og der spares mest ved at genrejse Sparekassen. Selvfølgelig gaar det jo noget ud over Statskassen, men jeg gaar dog ud fra, at der er dog neppe nogen i denne Sal, der vilde henvide Den sjællandske Bondestands Sparekasse til Likvidation, uden at de samtidig vilde anvende Midler af Statskassen til at mildne Ulykens Følger. Jeg tror, det er forsvarligt at anvende de 4 Mill. Kr., som her ere foreslaaede, og at det er den lempeligste og mest økonomiske Maade at ordne denne Sag paa at yde Hjælpen under en saadan Form, at Sparekassen genrejses. Jeg tillader mig derfor fremdeles at anbefale Forslaget til velvillig Prøvelse, men jeg er selvfølgelig villig til at forhandle med Udvalget, hvis det for mig kan pege paa andre og bedre Veje til denne Sags Løsning. For mig er det Hovedsagen, at vi komme til en heldig Løsning af denne Sag; jeg har sagt det før, og jeg gentager det her, at det vilde være mig pinligt at erklære Den sjællandske Bondestands Sparekasse fallit, og jeg gør det kun, naar Lovgivningsmagtens to Faktorer tvinge mig dertil.

Formanden: Det ærede 5te kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

H. N. Hansen: Det gør mig ondt, at der er en Uoverensstemmelse paa visse Punkter mellem den højtærede Minister og mig — i det store og hele ønsker ogsaa jeg, at vi skulle faa noget godt ud af denne Sag, og det, haaber jeg, ogsaa maa kunne lykkes i Udvalget. — Jeg har begæret Ordet, fordi jeg synes, at der er et Punkt, hvor Ministeren ikke rigtig synes at have forstaaet, hvad jeg har sagt. Det, som efter min Mening maa fremkalde Bitterhed, er det, at den højtærede Minister siger: Her er saadan en stor Ulykke og Nød paa Færde, og vor Befolkning, den danske Befolkning, plejer i saadanne Tilfælde at hjælpe paa den indtraadte Nød. Og Ministeren gaar saa vidt at sige: Se for Eksempel, hvorledes det fornylig gik med Ulykken i Italien, da havde vi jo ogsaa Medfølelse med de ulykkelige Mennesker, og vi hjalp dem. Men ser den